ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς* 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ.* 8

Διαχειριστής: *Σ. ΒΕΛΛΗΣ*

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 122

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Φεβρουαρίου 1909.

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

Ἐξεδόθη ὑπὸ τῆς «Δικαιοσύνης» εἰς ἰδιαίτερον μικροῦ σχήματος τομίδιον ὁ περὶ **ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΩΝ ΣΥΛΛΟΓΩΝ ΝΟΜΟΣ** *μετὰ τοῦ σχετικοῦ Ἐκτελεστικοῦ διατάγματος καὶ τῶν συναφῶν ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου, τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων. Πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 50 εἰς τὰ κυριώτερα Ἀθηναϊκὰ βιβλιοπωλεῖα, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.*

ΤΑ ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΑ
ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΩΝ
ΚΑΙ ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

Ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἄρθρου 3 τοῦ Διατάγματος περὶ ἐκτελέσεως τοῦ νόμου περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων, τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης ἀπέστειλε δι' ἐγγράφου του ὑπὸ χρονολογίαν 29 Ἰανουαρίου πρὸς τὸν κ. Γραμματέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀντίγραφον τοῦ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τηρουμένου πίνακος τῶν δικηγόρων, μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ διευθύνῃ τοῦτον πρὸς τὸν ἀρχαιότερον κατὰ τὸν διορισμὸν δικηγόρον, συμφώνως πρὸς τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ αὐτοῦ διατάγματος. Τὸν πίνακα τοῦτον ὁ κ. Γραμματεὺς ἀπέστειλε δι' ἑτέρου ἐγγράφου του πρὸς τὸν κ. Σῖμον Μπαλᾶνον, ὅστις εἶνε καὶ ὁ ἀρχαιότερος, καθὸ διορισθεὶς τῇ 10 Ἰουλίου 1856, ὡς ἐξ αὐτοῦ τούτου τοῦ πίνακος ἐμφαίνεται.

⁂

Ἐκ τοῦ ἀποσταλέντος πρὸς τὸν κ. Σῖμον Μπαλᾶνον πίνακος συνάγεται ὅτι οἱ ἐν Ἀθήναις δικηγόροι ἀνέρχονται εἰς 1496 ! ! Ὁ ἀριθμός, ἂν ἦτο καὶ πραγματικός, θὰ ἦτο αὐτόχρημα ἐκπληκτικός, εὐτυχῶς ὅμως ἀπέχει κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῆς πραγματικότητος, διότι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἀπὸ δεκαετηρίδων ὅλων ἐπισωρεύει ἐν ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ πίνακι τὰ ὀνόματα τῶν ἑκάστοτε διοριζομένων δικηγόρων, οὐδεμίαν δὲ οὐδέποτε, δύναταί τις νὰ εἴπῃ, ὅτι κατέβαλεν ἐπιμέλειαν ὅπως ἐκκαθαρίσῃ τοῦτον διὰ τῆς διαγραφῆς τῶν ἀποθνησκόντων ἢ παραιτουμένων ἢ καταλαμβανόντων δημοσίας θέσεις. Κατὰ πρόχειρον ὑπολογισμὸν εἰς ὃν ἡμεῖς προέβημεν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸν κατάλογον τοῦτον, ὁ ἀριθμὸς τῶν πράγματι δικηγόρων, ἤτοι ἐκείνων οἵτινες εὑρίσκονται ἐν Ἀθήναις καὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον δύνανται νὰ θεωρῶνται ὡς δικηγόροι, συμπεριλαμβανομένων ἀκόμη καὶ ἐκείνων οἵτινες κατέχουν τραπεζικὰς ἢ ἄλλας θέσεις καὶ ἐκ λόγων διαφόρων μὴ παραιτηθέντων, πιθανὸν νὰ μὴ εἶνε κατώτερος τῶν 600, οὐδέποτε ὅμως θὰ εἶνε ἀνώτερος τῶν 800, οὕτως ὥστε ὁ ἐπίσημος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πίναξ φαλκιδεύεται κατὰ τὸ ἥμισυ ἂν μὴ καὶ πλέον.

⁂

Ὅπως δήποτε καὶ ἂν ἔχῃ ὁ ἐπίσημος οὗτος τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πίναξ, καὶ ὁσονδήποτε καὶ ἂν ἀπέχῃ τῆς ἀληθείας, πάντως οὗτος θὰ εἶνε ὁ κατάλογος ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὁποίου θὰ κληθοῦν τῇ 15 Φεβρουαρίου οἱ δικηγόροι πρὸς ψηφοφορίαν, καθότι τὸ ἄρθρον 13 τοῦ διατάγματος σαφέστατα ὁρίζει ὅτι διὰ τὰς πρώτας ἀρχαιρεσίας τῶν δικηγορικῶν συλλόγων χρησιμεύει ὁ πίναξ ὁ ἀποσταλεὶς παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τὸν γραμματέα τῶν Πρωτοδικῶν.

⁂

Εὐνόητον ὅτι ὑπὸ συνθήκας τοιαύτας καὶ πρὸ καταλόγου περιέχοντος 1496 ὀνόματα, τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τῶν ὁποίων εἶνε ἀνακριβές, τὸ ἔργον τοῦ μέλλοντος νὰ διευθύνῃ τὰς μετ' ὀλίγον πρώτας ἀρχαιρεσίας δὲν εἶνε εὐχερές, ἀποβαίνει δὲ ἔτι δυσχερέστερον, διότι δὲν πρόκειται μόνον περὶ δικηγόρων μὴ ὑπαρχόντων πλέον καὶ κατὰ πλεονασμὸν περιλαμβανομένων ἐν τῷ αὐτῷ καταλόγῳ ἀλλὰ καὶ περὶ δικηγόρων ὅλως παραλειφθέντων. Αὕτη δὲ ἡ τελευταία περίπτωσις εἶνε καὶ ἡ σοβαρά, διότι ἂν δὲν ἐλαμβάνετο ὑπὸ τοῦ κ. Σίμου Μπαλάνου ἡ κατωτέρω πρόνοια, θὰ ἀνεφαίνοντο κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἀρχαιρεσιῶν πλεῖστα ὅσα παραδείγματα παραλειφθέντων δικηγόρων καὶ ἐκ τούτου πλείσται ὅσαι θὰ ἀνεφαίνοντο δυσχέρειαι, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ζητήματα ταῦτα, καθὸ προσωπικά, λύονται κατὰ τὸν νόμον διὰ ψηφοφορίας! Ἕνεκα τούτου ὁ κ. Σ. Μπαλᾶνος ἔλαβε τὴν ἀρκετὰ πρακτικὴν ἀπόφασιν νὰ ἀναρτήσῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Πρωτοδικείου ἀντίγραφον τοῦ ἐν λόγῳ ἐπισήμου καταλόγου, μετὰ προσκλήσεως, ὅπως οἱ τυχὸν μὴ περιλαμβανόμενοι ἐν αὐτῷ ζητήσωσι τὴν ἐγγραφήν των προσάγοντες τὸν διορισμόν των.

⁂

Χάριν τοῦ πράγματος ἀναφέρομεν ὅτι μετὰ τὸν κ. Σ. Μπαλᾶνον διεκδικοῦσι τὰ πρωτεῖα (;) τῆς ἀρχαιότητος οἱ κ. κ. Δ. Βαλάσης, διορισθεὶς τῇ 3 Αὐγούστου 1857, Ν. Σύντιχος τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1857, Α. Κατριβᾶνος τῇ 19 Ἰουλίου 1858, Ἀντ. Κιβωτὸς τῇ 18 Φεβρουαρίου 1862 καὶ Δ. Χαριτάκης τῇ 3 Σεπτεμβρίου 1864. Εὐνόητον ὅτι ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ ὑπουργείου ἐξάγεται ἡ δικηγορικὴ ἀρχαιότης, οὐχὶ δὲ ἡ ἀρχαιότης ἡ ἀπαιτουμένη ὑπὸ τοῦ ἄρθρου 9 τοῦ νόμου, διότι κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ νόμου τούτου, εἰς τὴν δικηγορικὴν ὑπηρεσίαν συνυπολογίζεται καὶ ἡ δικασική, ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Εἰρηνοδίκου, ἔχοντος ἄδειαν δικηγόρου, καὶ ἄνω, ὡς καὶ ἡ τοῦ δικαστικοῦ καὶ τῶν νομικῶν συμβούλων. Οὐδαμῶς ἀπίθανον ἄρα τὴν ἀρχαιότητα τῶν ἄνω κ. κ. δικηγόρων νὰ καταπατήσῃ (!) ἀρχαῖός τις δικαστικός, διορισθεὶς δικηγόρος εἰς ἐποχὴν κατὰ πολὺ μεταγενεστέραν τῶν ἄνω.

⁂

Τίνες δὲ ἔσονται οἱ Βενιαμὶν ἢ οἱ νεοσσοὶ δικηγόροι; Ἡ ἀνεύρεσις καὶ τούτων εἶνε ἀναγκαία, διότι κατὰ τὸ ἄρθρον 14 τοῦ διατάγματος, καθήκοντα προσωρινοῦ γραμματέως μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὁριστικοῦ, ἑπομένως καθήκοντα γραμματέως καὶ κατὰ τὴν πρώτην τῶν ἀρχαιρεσιῶν συνέλευσιν, ἐκτελεῖ εἷς ἐκ τῶν νεωτέρων κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν. Εἶνε ἀνάγκη νὰ τονισθῶσιν αἱ τελευταῖαι λέξεις τῆς διατάξεως τοῦ ἄνω ἄρθρου, ὅτι γραμματεὺς εἶνε εἷς τῶν κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν νεωτέρων, διότι ἐξ αὐτοῦ ἀριδήλως προκύπτει, ὅτι τὸ γέρας τῆς προσωρινῆς γραμματείας ἀνήκει οὐχὶ εἰς τὸν καθ' ἡλικίαν ἀλλ' εἰς τὸν κατὰ τὴν ὑπηρεσίαν νεώτερον.

⁂

Τούτου δεδομένου ἄρχονται τὰ ὀξύμωρα· διότι, ἂν αἱ ἀρχαιρεσίαι συνέπιπτε νὰ ἐνηργοῦντο κατὰ τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, καθήκοντα προσωρινοῦ γραμματέως θὰ ἐκαλεῖτο νὰ ἐκπληρώσῃ ὡς . . . . νεώτερος, ὁ ἀγαπητὸς μέν, πάντοτε ὅμως σεβαστὸς φίλος ἡμῶν κ. Κωνστ. Παπαμιχαλόπουλος, ὁ γνωστὸς πολιτευτής, ὅστις τὸ πρῶτον διωρίσθη τῇ 14 Νοεμβρίου 1908, οὐδέποτε καταλαβὼν ἄλλην ὑπηρεσίαν, ἧς ὁ χρόνος νὰ συνυπελογίζετο κατὰ τὴν ἄνω διάταξιν τοῦ νόμου. Ἀτυχῶς ὅμως διὰ τὸν κ. Κωνστ. Παπαμιχαλόπουλον, αἱ ἀρχαιρεσίαι τελοῦνται τῇ 15 Φεβρουαρίου, οὕτως ὥστε ὑπάρχουν καὶ μετ' αὐτὸν νεώτεροι κατὰ τὸν διορισμόν. Ἀναμφισβητήτως τοιοῦτος εἶνε μέχρι τῆς σήμερον ὁ κ. Γεώργ. Ταξινόπουλος, διορισθεὶς τῇ 23 Ἰανουαρίου 1909. Τούτου προηγοῦνται οἱ διορισθέντες δι' ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ διατάγματος τῆς 21 Ἰανουαρίου 1909, οἵτινες εἶνε οἱ κ. κ. Γαβριὴλ Θωμᾶς, Θεοχ. Ρίτσης, Χρ. Κανέλλης Α. Γαλανόπουλος, Χρ. Οἰκονόμου καὶ Α. Κατσούλης.

⁂

Ὅπως κατανοηθῇ πόσον ἀπέχει τῆς ἀληθείας ὁ ἐπίσημος πίναξ τοῦ Ὑπουργείου, ὁ ἀναβιβάζων τοὺς ἐν Ἀθήναις δικηγόρους εἰς 1496, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν δικηγόρων τῶν ὑποβαλόντων πρὸς τὸν Γραμματέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν δήλωσιν ὅτι μετέρχονται τὸν δικηγόρον, κατὰ τὸν σχετικὸν περὶ ἐπιτηδευμάτων νόμον, ἀνέρχεται εἰς 332. Ἂν ἑπομένως ὑποτεθῇ ὅτι καὶ τὸ ἥμισυ ἀκόμη τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγορούντων ἀπεφάσισε νὰ ὑποβληθῇ εἰς τὴν ποινὴν τοῦ ἐκ τῆς μὴ ὑποβολῆς τῆς δηλώσεως ἀπειλουμένου ὑπὸ τοῦ νόμου προστίμου, καὶ πάλιν ὁ ἀριθμὸς τῶν πράγματι δικηγόρων δὲν εἶνε κατὰ πολὺ ἀνώτερος τῶν 600.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

Η ΕΝΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΕΔΡΩΝ

Ἀξιότιμε κ. συντάκτα·

Αὐτὴν τοὐλάχιστον τὴν στιγμήν, καθ' ἣν δὲν κατηρτίσθησαν εἰσέτι οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι παρ' ἡμῖν, ἴσως εἶνε ὀλίγον πρόωρον νὰ ὀνειρευώμεθα σχέδια καὶ νὰ παρατάσσωμεν σκέψεις περὶ τοῦ τρόπου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι θὰ δυνηθῶσι νὰ ἐπιδράσωσι γενικώτερον πρὸς βελτίωσιν καὶ τοῦ δικηγορικοῦ ἀξιώματος καὶ τῆς δικαιοσύνης ἐν γένει. Ἀφοῦ ὅμως ὀλίγαι μόνον ἡμέραι μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοῦ χρόνου, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ δικηγορικοί μας σύλλογοι θὰ εἶνε τελείως κατηρτισμένοι, νομίζω, ὅτι ἀπὸ τοῦδε πρέπει νὰ ριφθῇ καὶ νὰ ὡριμάσῃ διὰ τῆς συζητήσεως ἡ σκέψις, ὅτι οἱ κατ' ἰδίαν σύλλογοι πρέπει στενώτερον νὰ συνδεθῶσι μετ' ἀλλήλων, ἀποτελοῦντες οὕτως ἕνα Πανελλήνιον τρόπον τινὰ δικηγορικὸν σύλλογον. Τὰ ἐκ τῆς τοιαύτης ἑνώσεως ἀγαθὰ δὲν νομίζω ὅτι ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ ἀναπτύξῃ τις, εἶνε δὲ περιττὸν καὶ νὰ λεχθῇ ὅτι μόνον διὰ συνδέσμου τοιούτου εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἑνότης ἐν τῇ ἐνεργείᾳ, ἐξ ἧς καὶ μόνης δύναταί τις νὰ ἀναμείνῃ τὴν λύσιν τῶν μεγάλων ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦσι καὶ τὸ δικηγορικὸν σῶμα καὶ τὴν δικαιοσύνην, τόσον ἀπὸ νομοθετικῆς ἀπόψεως, ὅσον καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἀπονομῆς τοῦ δικαίου.

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἡ ἰδέα δὲν ἀνήκει εἰς ἐμέ. Δὲν ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ γνωρίζω τί κρατεῖ εἰς τὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ κράτη, ὅπου ὑφίσταται ὁ αὐτὸς θεσμὸς τῶν νομοθετικῶς λειτουργούντων δικηγορικῶν συλλόγων, ἐν Γερμανίᾳ ὅμως, ἀπὸ ἐτῶν οὐκ ὀλίγων, οἱ κατ' ἰδίαν πρόεδροι τῶν δικηγορικῶν συλλόγων ἀπετέλεσαν ἴδιον σύνδεσμον, ὑπὸ τὸ ὄνομα «Ἕνωσις τῶν προέδρων τῶν δικηγορικῶν συλλόγων», οὗτινος συνδέσμου ἡ εὐεργετικωτάτη δρᾶσις ἀνομολογεῖται ὡς σημαντικωτάτη. Οἱ πρόεδροι οὗτοι συνέρχονται διαδοχικῶς ἐν ἑκάστῃ πόλει, ἐν ᾗ ἑδρεύει δικηγορικὸς σύλλογος, ἅπαξ τοὐλάχιστον κατ' ἔτος, συσκέπτονται δὲ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων καὶ καταλήγουν εἰς πορίσματα, ἅτινα δι' ἐκθέσεων ὑποβάλλουν ἁρμοδίως. Ἐπὶ παραδείγματι, ἡ τελευταία συνέλευσις τῶν προέδρων τούτων ἔλαβε χώραν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο τῇ 10 Ἰανουαρίου, ἐν Βερολίνῳ, ὅπου συνῆλθον εἴκοσι δύο πρόεδροι δικηγορικῶν συλλόγων, ἐκπροσωποῦντες, κατ' ἐντολὴν καὶ τῶν λοιπῶν, ἅπαντας τοὺς δικηγορικοὺς συλλόγους τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας. Χάριν τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ πράγματος σᾶς ἀναφέρω ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλων ζητημάτων ἦτο καὶ τὸ τῆς αὐξήσεως νομοθετικῶς τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων. Πρέπει δὲ νὰ σημειώσητε, ὅτι τὰ δικηγορικὰ δικαιώματα ἐν Γερμανίᾳ κανονίζονται διὰ νόμου τοῦ 1879. Καὶ ἐν τούτοις· οἱ συνελθόντες πρόεδροι τῶν δικηγορικῶν συλλόγων κατεδίκασαν τὸν νόμον τοῦτον ὡς ἀπηρχαιωμένον καὶ ὡς προϊὸν ἐποχῆς, κατὰ τὴν ὁποίαν αἱ κοινωνικαὶ συνθῆκαι καὶ αἱ ἀνάγκαι τοῦ βίου ἦσαν ἐντελῶς διάφοροι, καὶ κατέληξαν εἰς ψήφισμα, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐνδείκνυται ἐπιτακτικῶς ἡ κατὰ εἴκοσι καὶ πέντε τοῖς ἑκατὸν αὔξησις τῶν δικηγορικῶν δικαιωμάτων, τῶν κονονιζομένων ὑπὸ τοῦ ἐν λόγῳ νόμου τοῦ ἔτους 1879.

Τὴν μίαν ταύτην ἐκ τῶν πολλῶν ἀποφάσεων, τῶν λαμβανομένων ἐν ταῖς κατ' ἔτος συνελεύσεσι τῶν προέδρων τῶν Γερμανικῶν δικηγορικῶν συλλόγων, παραθέτομεν, ὅπως καταδείξωμεν, ποίας ἐπωφελεστάτας συνεπείας θὰ ἔχῃ καὶ δι' ἡμᾶς ἕνωσις ὑπὸ τοιαύτην μορφὴν καὶ ἐργασία κοινὴ ὅλων πρὸς σκοποὺς γενικωτέρους, φανταζόμεθα δέ, ἂν ποτε συνέλθουν δι' ἀντιπροσωπείας τοιούτου εἴδους οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι τῆς Ἑλλάδος καὶ προκληθοῦν νὰ δώσουν χαρακτηρισμὸν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν νομοθέτημα τῆς τρίτης δεκαετηρίδος τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τὸ κανονίζον τὰ δικηγορικά μας δικαιώματα, ποῖον χαρακτηρισμὸν πρέπει νὰ ἀνεύρουν δι' αὐτό, ἀφοῦ οἱ Γερμανοὶ συνάδελφοί των δὲν ἐδίστασαν νὰ χαρακτηρίσουν ὡς προϊὸν ἄλλης ἐκλιπού-

σης ἐποχῆς τὸ ἀνάλογον νομοθέτημά των, τὸ ἰδὸν τὸ φῶς ἐν ἔτει 1879.

Ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αἱ ἄνω σκέψεις μου καὶ ἡ σχετικὴ πρὸς αὐτὰς πρότασίς μου εἶνε ὀλίγον πρόωρος, πρέπει ἐξ ἄλλου ὅμως πάντες νὰ δεχθῶμεν, ὅτι οἱ δικηγορικοὶ σύλλογοι δὲν ἐνομοθετήθησαν διὰ μόνον τὸν λόγον καὶ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ συνέρχωνται κατ' ἔτος οἱ δικηγόροι πρὸς ἐνέργειαν τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ἀλλ' ἂν ἔχωσι σκοπόν τινα, οὗτος ἔγκειται εἰς τὴν γενικωτέραν ἔρευναν τῶν μεγάλων προβλημάτων, ἅτινα καὶ τὸ ἀξίωμά των καὶ τὴν νομοθεσίαν καὶ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου ἀπασχολοῦσιν, ὡς καὶ εἰς τὴν λῆψιν ἀναλόγων, δὲ ἱκανῶν νὰ ἐπιβάλλωνται, ἑκάστοτε ἀποφάσεων.

Ἐπιτυγχάνεται δὲ τοῦτο διὰ τῆς ἄνω ἑνώσεως, ἥτις ἀσφαλῶς θὰ ἀποτελέσῃ τὸν πρόσκοπον οὕτως εἰπεῖν τῶν Πανελληνίων νομικῶν συνεδρίων.

Δέξασθε κ.λ.π.

Αἰσιόδοξος

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ,,

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 7ῃ Φεβρουαρίου.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας καλούμεθα ὑπὸ τοῦ νόμου πρὸς ἐπιτέλεσιν τῶν πρώτων ἡμῶν καθηκόντων, ἀφ' ἧς εἰσέρχεται εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐφαρμογῆς ὁ νέος θεσμός.

Τολμῶμεν, νὰ εἴπωμεν, ὅτι δὲν φοβούμεθα τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἐναντίου· πιστεύομεν ἀκραδάντως, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀρχαιρεσιῶν τῶν ἁπανταχοῦ Δικηγορικῶν Συλλόγων ἔσονται ἀντάξια τῶν προσδοκιῶν ὅλων τῶν μεταξὺ ἡμῶν αἰσιοδοξούντων. Διότι θεωροῦμεν ἀκατανόητον ὅτι οἱ μᾶλλον ἐπίλεκτοι πολῖται ἑνὸς ἀπὸ τοσούτων δεκαετηρίδων κοινοβουλευτικῶς κυβερνωμένου λαοῦ — κακοδιοικουμένου δὲ καὶ κακοδαιμονοῦντος — δὲν θ' ἀνυψώσωσιν ἑαυτοὺς εἰς τὴν περιωπὴν τῆς ἐπιστημονικῆς των ἀποστολῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγίστης εὐθύνης, ἣν τόσον ἐπιμόνως ἐπεδίωξαν καὶ τόσον προφρόνως ἀνέλαβον. Αἴ τιχὸν μεμψιμοιρίαι μετὰ τὰς ἐκλογὰς θὰ ὦσι τῆς αὐτῆς βασιμότητος πρὸς τὰς ἀπὸ τοῦ νῦν ἀδικαιολογήτους ἀπαισιοδοξίας.

Ἐν κυρίως ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης προτιθέμεθα νὰ τονίσωμεν. Ἐκεῖνο ἄλλως, περὶ οὗ πάντες συζητοῦμεν· πρέπει νὰ παρασταθῶμεν κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἀξιοπρεπέστεροι. Ἡμεῖς, μέχρις ἀποδείξεως τοῦ ἐναντίου, οὐδ' ἐλαχίστην ἔχομεν καὶ περὶ τούτου δυσπιστίαν, καὶ διὰ τοῦτο, λέγομεν, δὲν συνιστῶμεν, ἀλλ' ἁπλῶς τονίζομεν τοῦτο. Διότι πρέπει νὰ ἔχωμεν σταθερῶς ὑπ' ὄψιν, ὅτι σύμπασα ἡ κοινωνία ἡμῶν κυρίως ἐκ τῆς στάσεώς μας κατὰ τὰς ἀρχαιρεσίας θὰ κρίνῃ περὶ τοῦ μέλλοντος καὶ τῆς σκοπιμότητος τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων. Ἐκ τῆς παντελοῦς σιωπῆς τοῦ Τύπου εἶνε καταφανὲς ὅτι ἡ Κοινωνία δὲν ἔχει ἀντιληφθῇ ποίας καὶ πόσης γενικωτάτης σημασίας θεσμὸς τίθεται εἰς ἐφαρμογήν. Ἡ διάταξις τοῦ 4ου ἄρθρου τοῦ νόμου, καθ' ἣν, «Εἷς τὰ ἔργα τῶν συλλόγων ὑπάγεται καὶ ἡ ὑποβολὴ προτάσεων καὶ γνωμῶν, ἀφορωσῶν εἴς τε τὴν βελτίωσιν τῆς νομοθεσίας καὶ τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς», ἢ μένει ἄγνωστος ἐκτὸς ἡμῶν, ἢ θεωρεῖται ἀπὸ τοῦδε νεκρὰ διὰ τὸ μὴ εἶναι δυνατὴν τὴν συνεννόησιν ὅλων τῶν Συλλόγων εἰς τὸ νὰ συμπαρασύρωσιν ὅλον τὸ Ἔθνος πρὸς τὴν μεταρρύθμισιν τῆς νομοθεσίας καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς νομιμοφροσύνης ὑπὸ τῆς Πολιτείας. Ἔχομεν κατ' ἀκολουθίαν ἄμεσον ἀνάγκην νὰ προσελκύσωμεν τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κοινωνίας, διότι ταχέως θὰ ἐπιζητήσωμεν κατὰ ἕνα ἢ ἄλλον τρόπον τὴν εὔνοιαν καὶ ὑποστήριξιν αὐτῆς. Ἀδιαλείπτως ἔσται ἀπαραίτητος ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ αὐτῆς γνώμη. Ὅσην καὶ ἂν ἔχωμεν ἐπιβολήν, ὅσα καὶ ἂν ἔχωμεν φῶτα, εἴμεθα πάντως μέρος τοῦ ὅλου, οὗ χειριζόμεθα τὰ μέγιστα τῶν δικαιωμάτων καὶ συμφερόντων, ὡς ἐντολοδόχοι αὐτοῦ, ὥστε καὶ δύναται καὶ δικαιοῦται ἡ Κοινωνία τὸ μὲν νὰ μᾶς ὑποστηρίξῃ, τὸ δὲ νὰ ἀπαιτήσῃ εὐθύνας παρ' ἡμῶν.

Ἀλλὰ τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Κοινωνίας δὲν θὰ προσελκύσωμεν διὰ τῶν τοιούτων ἢ τοιούτων ἀποτελεσμάτων τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ἅτινα βεβαίως ἀδυνατεῖ ἐκείνη νὰ κρίνῃ ἐπακριβῶς. Θὰ κατορθώσωμεν τοῦτο, μόνον ἐὰν μετὰ τῆς ἐμπρεπούσης σοβαρότητος καὶ τῆς ἐπιβεβλημένης ἀξιοπρεπείας παρασταθῶμεν ψυχροὶ καὶ λελογισμένοι καὶ ρίψῃ ἕκαστος τὸ ψηφοδέλτιον αὐτοῦ, ἀποφεύγοντες πᾶσαν περιττολογίαν καὶ πᾶσαν ἀντέγκλησιν, σταθερὸς ἕκαστος καὶ ἀδειάσειστος ἐν τῇ ἐπιταγῇ τῆς συνειδήσεώς του, σεβόμενοι πάντες τὴν γνώμην καὶ τὴν διάκρισιν ἑκάστου. Τὴν εἰκόνα ταύτην θὰ ἴδῃ ἡ Κοινωνία, ταύτην τό γε νῦν ἔχον δύναται νὰ ἐκτιμήσῃ, ἐξ αὐτῆς καὶ μόνης θὰ παρασυρθῇ ἀκαταγωνίστως, ὅπως καὶ τὸν νόμον κατανοήσῃ καὶ τὴν πορείαν ἡμῶν παρακολουθήσῃ εὔνους καὶ εὔελπις, ἑτοίμη καὶ πρόθυμος νὰ δεχθῇ τὰς γνώμας ἡμῶν, καὶ ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλέσῃ καὶ τὴν ἡγεσίαν ἡμῶν, ὑπὲρ τελειοτέρας νομοθεσίας καὶ πρεπόντως ἐφαρμοζομένης. Αὐτὴ εἶνε ἡ κυριωτέρα βάσις τῆς ἀνυψώσεως τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος ἐν Ἑλλάδι, ἣν θὰ θεμελιώσωμεν μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας οἱ Ἕλληνες δικηγόροι τοῦ 1909.

ΟΙ ΥΠΟΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα Ἐπιτροπὴ τῶν ὑπαλλήλων τῶν ἐν Ἀθήναις πολυμελῶν Δικαστηρίων, ἐξουσιοδοτηθεῖσα καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις συναδέλφους, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς κ. κ. Ἀναστ. Σακελλαρίου, Β. Κοκκώνην καὶ Μ. Μπαρινόπουλον, ἐνεφανίσθη πρὸ τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης καὶ ἐπανέλαβε τὴν εὐχὴν ὅπως νομοθετικῶς φέρῃ βελτίωσιν τῆς θέσεώς των. Οὐδεὶς ἔχων σχέσιν πρὸς τὰ δικαστήρια ἀγνοεῖ ὁποίαν ὑπηρεσίαν ὄντως προσφέρουσιν οἱ κατώτεροι αὐτοὶ ὑπάλληλοι, καὶ ὅμως οὐδεὶς ποτε τῶν κ. Ὑπουργῶν τῆς Δικαιοσύνης ἔλαβε πρόνοιαν περὶ βελτιώσεως τῶν ἀποκλήρων αὐτῶν ἀνθρώπων.

Θέλομεν ἀξιοπρεπεῖς ὑπαλλήλους καὶ ὅμως οὐδεμίαν πρόνοιαν λαμβάνουσιν οἱ ἁρμόδιοι· εἶνε καιρὸς ὁ κ. Ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης νὰ μεριμνήσῃ, ἱκανοποιῶν μίαν τάξιν ὑπαλλήλων τοῦ Κράτους, διακρινομένην διὰ τὴν ἐργατικότητα αὐτῆς καὶ διὰ τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν.

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

ΑΠΟ ΤΗΝ... ΕΚΛΟΓΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ

Κύριε συντάκτα τῆς «Δικαιοσύνης»,

Νομίζω ὅτι ἐπικειμένων τῶν ἐκλογῶν τοῦ πρώτου διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορ. Συλλόγου Ἀθηνῶν ὡς καὶ τῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου πάντων τῶν δικηγορ. Συλλόγων τοῦ Κράτους, εἶνε καιρὸς καὶ ἐπιβάλλεται μάλιστα ἡ ἀνάγκη νὰ γνωσθῶσιν ἀπὸ τοῦδε δημοσίᾳ πάντες οἱ φερόμενοι ὡς ὑποψήφιοι διὰ τὰ ἀξιώματα ταῦτα δικηγόροι Ἀθηνῶν. Ἁρμοδιωτάτη δὲ νὰ συλλέξῃ καὶ ἀναγράψῃ ἐγκαίρως τὰ ὀνόματα πάντων τῶν ὑποψηφίων τούτων εἶνε ἡ «Δικαιοσύνη», ὡς μοναδικὴ ἐφημερὶς τῶν δικηγόρων.

Ὑφίσταται δὲ ἀνάγκη τούτου ἐπείγουσα, διότι οἱ πλεῖστοι δικηγόροι ἀγνοοῦσι τοὺς ὑποψηφίους καὶ θὰ ἐπέλθῃ πιθανώτατα σύγχυσις κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς, μὴ ἀπομένοντος πλέον ἐπαρκοῦς χρόνου πρὸς ὥριμον μελέτην καὶ καταρτισμὸν τῶν ψηφοδελτίων, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ὁ νόμος ἀπαιτεῖ ἀπόλυτον πλειονοψίαν τῶν παρόντων. Ἐὰν δὲν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὸ ἀπρεπὲς θέαμα τοῦ ν' ἀντιγράφῃ ὁ εἷς τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ ἄλλου κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐν συνωστισμῷ καὶ θορύβῳ, πρέπει ἀπὸ τοῦδε ν' ἀνακηρυχθῶσιν οὕτως εἰπεῖν δημοσίᾳ οἱ ὑποψήφιοι. Μυστικότητες καὶ ἐπιφυλάξεις ἐπὶ τοιούτου θέματος εἶνε ἄτοποι καὶ ἐπιβλαβεῖς.

Μετὰ πολλῆς ὑπολήψεως

Ἐκλογεὺς

Τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δημοσιεύομεν διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι λαμβάνομεν ἐξ αὐτῆς ἀφορμὴν νὰ ἐπαναλάβωμεν ἅπαξ ἔτι μερικὰς ἀληθείας, αἱ ὁποῖαι κατὰ παράδοξον τρόπον συσκοτίζονται ἐν τῇ παραζάλῃ μικροφιλοδοξιῶν τινῶν, λίαν δεδικαιολογημένων ἄλλως καθ' ἡμᾶς. Πρὸ παντὸς αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν καὶ αὖθις νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ «Δικαιοσύνη», ὡς ἐφημερὶς τῶν δικηγόρων, ἀνήκουσα οὐχὶ εἰς τὸν κύκλον τῶν ἱδρυσάντων αὐτὴν καὶ μεριμνώντων περὶ τῆς ἐκδόσεώς της, ἀλλ' εἰς ἅπαντας τοὺς δικηγόρους, δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ πολιτευθῇ, ἂν ἡ ἔκφρασις αὕτη εἶνε ἡ προσήκουσα. Οἱ μετ' αὐτῆς ἀμεσώτερον συνδεόμενοι δικηγόροι, ἀναμφιβόλως καὶ δικαίωμα καὶ ὑποχρέωσιν ἔχουν νὰ ἔχουν μορφώσει ἰδίαν γνώμην. Ἀπὸ τοῦ σημείου ὅμως τούτου μέχρι τοῦ ἑτέρου, τοῦ νὰ ἀνοιχθῶσιν αἱ στῆλαι ἡμῶν εἰς ἀναγραφὴν ὀνομάτων καὶ εἰς παροχὴν πληροφοριῶν περὶ τοῦ ὅτι ἐκεῖνος ἢ οὗτος ὁ δικηγόρος συγκεντροῖ τὰς περισσοτέρας συμπαθείας ἢ ἐκτιμήσεις ἢ πιθανότητας ἐπιτυχίας, ὑπάρχει ἀπόστασις τὴν ὁποίαν εἰλικρινῶς ὁμολογοῦμεν ὅτι εἶνε ἀνίκανος νὰ διατρέξῃ ἡ ἐφημερὶς ἡμῶν.

Τοιαύτη ἡ μία ἄποψις τοῦ πράγματος, ἡ εἰδικώτερον ἐνδιαφέρουσα τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν. Παραμένει ἤδη ἡ ἑτέρα, ἡ γενικωτέρα, ἣν θίγει ἡ ἄνω ἐπιστολή. Ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ ἄκοπον καθ' ἡμᾶς προβάλλει τὸ ἐρώτημα:

Ὅσον δήποτε καὶ ἂν θεωρηθῇ μέγας ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν Ἀθήναις δικηγόρων, εἶνε τόσαι μεταξὺ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου αἱ εἰς ἐπιστημονικὴν ἀρτιότητα, εἰς ἄμεμπτον χαρακτῆρος, εἰς ἄψογον ἤθους, εἰς ἐπιβολὴν κορυφαί, ὥστε πρὸς ἀνεύρεσιν τούτων νὰ παρίσταται ἀνάγκη προεργασιῶν καὶ προσυσκέψεων καὶ ἀνακοινώσεων; Εἶνε δὲ νοητὸν ὅτι ἐπιστήμονες ὡς οἱ δικηγόροι, κατερχόμενοι ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ἀντιμέτωποι εἰς τὴν παλαίστραν τοῦ βήματος, εἰς τὸ στάδιον τῆς γραφίδος, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν κρίνοντες ἀλλήλους καὶ κρινόμενοι, ἀγνοοῦσιν ἀλλήλους;

Δὲν λέγομεν ὅτι ἀποτελεῖ ὕβριν κατὰ τῆς ἀξιοπρεπείας τῶν δικηγόρων πᾶσα ἐν ὁμάδι μικροτέρα ἢ μεγαλητέρα ἀνταλλαγὴ σκέψεων πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν καταλληλοτέρων, συγχρόνως ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκρύψωμεν, ὅτι προεργασία τοιούτου εἴδους, εὐρυνομένη πέραν τοῦ ἀξιοπρεποῦς καὶ ἀπαιτουμένου δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἀγάγῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα ὅπως καὶ θαμνίσκοι τινὲς τανύσωσι τοὺς κλώνους των μὲ τὴν προσπάθειαν νὰ ἐξιχθῶσι μέχρι τῶν κορυφῶν τῶν κυπαρίσσων.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν πρέπει μόνον νὰ ἀπευχώμεθα, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς καταλλήλου στάσεως νὰ ἀποτρέψωμεν.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Ἐφετεῖα.

Κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη, 1903-1906, καὶ τὰ πέντε Ἐφετεῖα τοῦ Κράτους ἐξέδοσαν τὰς ἑξῆς πολιτικὰς ἀποφάσεις:

Ἔτος 1903.

Ἀποφάσεις	ἐρήμην	1954
»	ὁριστικαὶ	1929
»	προδικαστικαὶ	513
	Τὸ ὅλον	4396

Ἔτος 1904.

Ἀποφάσεις	ἐρήμην	2750
»	ὁριστικαὶ	2340
»	προδικαστικαὶ	607
	Τὸ ὅλον	5697

Ἔτος 1905.

Ἀποφάσεις	ἐρήμην	2079
»	ὁριστικαὶ	2040
»	προδικαστικαὶ	547
	Τὸ ὅλον	4666

Ἔτος 1906.

Ἀποφάσεις	ἐρήμην	1967
»	ὁριστικαὶ	1959
»	προδικαστικαὶ	550
	Τὸ ὅλον	4476

Ἐξεδόθησαν δηλαδὴ κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ἀποφάσεις **ὁριστικαὶ** καὶ **προδικαστικαὶ** ἐν ὅλῳ 10485, ἑπομένως κατὰ μέσον ὅρον 2621 κατ' ἔτος. Λαμβανομένου δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι πρόεδροι ἐφετῶν καὶ ἐφέται εἶνε πεντήκοντα καὶ εἷς (51) ἀναλογοῦσιν εἰς ἕκαστον ἀποφάσεις 51 καὶ 20)51 κατ' ἔτος· μὴ λησμονουμένων δὲ τῶν παρέδρων ἡ ἀναλογία μειοῦται ἀκόμη.

Ὑπάρχουσι τώρα οἱ φρονοῦντες, ὅτι εἶνε ἀνεκτὴ ἡ διατήρησις πέντε Ἐφετείων; Ἂς χαρίσουν ἡμῖν τὴν προσοχήν των ἐπὶ τῶν ἑξῆς ἔτι ἀριθμῶν εἰδικώτερον:

Ἐφετεῖον Λαρίσσης

Κατ' ἔτος

Ἀποφάσεις ὁριστικαὶ καὶ προδικαστικαὶ τὸ ὅλον	217 ½

Ἐφετεῖον Κερκύρας

Ἀποφάσεις ὁριστικαὶ καὶ προδικαστικαὶ τὸ ὅλον	80 ½

Ἀλλὰ θὰ εἴπῃ τις ἴσως, μὴ λησμονεῖτε καὶ τὴν ποινικὴν ἐργασίαν τῶν ἐφετείων, ἐκδιδόντων κατ' ἔτος καὶ κατὰ μέσον ὅρον 2357 βουλεύματα. Σοβαρῶς ὅμως δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ λεχθῇ τοῦτο. Διότι οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Δικαιοσύνης» καλῶς γινώσκουσιν ὁποῖά τινα εἶνε τὰ βουλεύματα τῶν ἐφετείων, σχεδὸν ὅλα δεχόμενα ἀσυζητητεὶ τὰς σχεδὸν ὅλας τυπικὰς εἰσαγγελικὰς προτάσεις. Ἀλλὰ καὶ τῶν βουλευμάτων ὁ ἀριθμὸς κατ' ἔτος ἐν τοῖς ἐφετείοις Λαρίσσης καὶ Κερκύρας δὲν φθάνει τὰ 200.

Κατὰ ταῦτα νομίζομεν ὡς ἀκκαταμάχητον συμπέρασμα ὅτι ἐπιβάλλεται ὁ περιορισμὸς τῶν ἐφετείων εἰς τρία καὶ ὁ τῶν προέδρων ἐφετῶν καὶ ἐφετῶν περιορισμὸς εἰς τὸν καὶ πάλιν πλεονάζοντα ἀριθμὸν τῶν **τριάκοντα** καὶ **πέντε** (35). Θὰ ὀφείλωμεν χάριν πρὸς πᾶσαν ἀντίρρησιν.

Ἄρειος Πάγος

Ἀποφάσεις ποινικαὶ καὶ πολιτικαὶ

Ἔτος 1903

Ἐρήμην	172
Ὁριστικαὶ	667
Προδικαστικαὶ	54
Τὸ ὅλον	893

Ἔτος 1904

Ἐρήμην	137
Ὁριστικαὶ	594
Προδικαστικαὶ	51
Τὸ ὅλον	782

Ἔτος 1905

Ἐρήμην	124
Ὁριστικαὶ	554
Προδικαστικαὶ	36
Τὸ ὅλον	714

Ἔτος 1906

Ἐρήμην	137
Ὁριστικαὶ	538
Προδικαστικαὶ	42
Τὸ ὅλον	717

Τὸ ὅλον κατὰ τὰ τέσσαρα ἔτη ὁριστικαὶ καὶ προδικαστικαὶ ἀποφάσεις ἐξεδόθησαν 2536, δηλαδὴ κατ' ἔτος καὶ κατὰ μέσον ὅρον **ἑξακόσιαι τριάκοντα τέσσαρες** (634). Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι μετὰ τοῦ Προέδρου καὶ Ἀντιπροέδρου **δεκαοκτὼ** ἀποτελοῦσι τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἀναλογοῦσιν εἰς ἕκαστον 35 καὶ 4)18 ἐκ τῶν ἀποφάσεων τούτων.

Ὡς βέβαια συντάσσονται, τό γε νῦν ἔχον, αἱ ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, κατὰ μέγα μέρος ἐξ ἀντιγραφῆς πιστῆς προγενεστέρων ἀποφάσεων, καὶ πλεονάζοντα ἴσως ἀριθμὸν θ' ἀπετέλουν ὁ Πρόεδρος, ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ ΜΟΝΟΝ **πέντε** Ἀρεοπαγῖται.

Ἀλλ' ἡ γνώμη ἡμῶν εἶνε ἡ ἑξῆς :

Ἑκάστη ἀπόφασις τοῦ Ἀρείου Πάγου—**μάλιστα Κράτους μικροῦ**—δέον ν' ἀποτελῇ πραγματείαν ὁλόκληρον καὶ τὰ μάλιστα ἀξιανάγνωστον λόγῳ ὕφους, ἀρτιότητος, ἀκριβείας ἑρμηνευτικῆς ἀλλὰ καὶ εὐρύτητος καὶ βαθύτητος οὐχὶ ξηρῶν μόνον νομικῶν ἐννοιῶν. Θὰ ἤμεθα δὲ πλέον ἢ εὐχαριστημένοι, ἂν μόνον τριάκοντα τοιαύτας ἀποφάσεις κατήρτιζεν ἕκαστος τῶν Ἀρεοπαγιτῶν κατ' ἔτος. Λαμβανομένου δ' ὅμως ὑπ' ὄψιν ὅτι πρὸς τοσαύτας ἀποφάσεις τοιαύτας δὲν δίδονται κατ' ἔτος 634 θέματα, οὔτε 500, οὔτε 400, νομίζομεν, ὅτι ὁ ὑπάρχων ἀριθμὸς τῶν μελῶν τοῦ Ἀνωτάτου Δικαστηρίου εἶνε πάντως πλέον ἢ ἀρκετός.

Καὶ ἐπεραιώσαμεν οὕτω τὰς δυνατὰς ἡμῖν παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν πινάκων τοῦ Ὑπουργείου. Οὐχ ἧττον εἰς ἑπόμενον φύλλον τῆς «Δικαιοσύνης» θ' ἀποτολμήσωμεν τὴν δημοσίευσιν γενικωτέρων σκέψεων καὶ προτάσεων ἡμῶν περὶ τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος.

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Πρωτοδικείου εἶχεν ἐν εὐεργετικὸν ἀποτέλεσμα. Διέταξε καὶ ἐπεσανιδώθη ὁ πρὸ τῆς ἕδρας χῶρος, ἐν ᾧ κυρίως παρακάθηνται οἱ δικηγόροι, καὶ ἐσώθημεν ἀπὸ τὴν φοβερὰν ὑγρασίαν τοῦ πλακοστρώτου. Ὡσαύτως ἐπανήρχισαν καὶ προσεχῶς περατοῦνται αἱ ἐργασίαι ἐν τῷ διαμερίσματι τῷ προωρισμένῳ διὰ τὸ Κακουργιοδικεῖον. Ὅπου ἀποδεικνύεται, ὅτι, ὅταν δὲν θεωρῇ καθῆκόν του ὁ ὑπουργὸς νὰ ἐπαγγέλεται τὸν ἀπογοητευμένον. διὰ ν' ἀποσύρεται ὕστερον ἐν εἰρήνῃ εἰς τὰ ἀνακτορικὰ δώματα, ἔχει πολλὰ καὶ χρησιμώτατα νὰ πράξῃ καὶ ἀκόμη περισσότερα νὰ σκεφθῇ καὶ ἐπιδιώξῃ.

Ὀλίγος ῥεαλισμός.

Κατ' ἀνακοινωθεῖσαν εἴδησιν, ὁ κ. Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐν συνεντεύξει πρὸς τὸν κ. ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν, ἀφῆκε νὰ ἐννοηθῇ, ὅτι εἰς τὰ πταισματοδικεῖα ματαιοῦται τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία τακτικώτατα καὶ αὐστηρότατα ἐνεργεῖ ἐπιθεωρήσεις τῶν διαφόρων καταστημάτων διὰ τῶν παρ' αὐτῇ ἀστυιάτρων. Καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, προσθέτει τὸ ἀνακοινωθέν, ἔδειξε ζωηρὰν ἐπὶ τούτῳ ἔκπληξιν. Εὐτυχῶς ὁ κ. διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας δὲν εἶχεν ἀκριβεῖς πληροφορίας, διότι ἐκ τῆς στατιστικῆς τῶν πταισματοδικείων τοῦ παρελθόντος ἔτους, ἧς εἰς τὸ προσεχὲς ἴσως δημοσιεύσομεν λεπτομερῶς τοὺς ἀριθμούς, ἐξάγεται ὅτι αἱ παραβάσεις τῶν περὶ δημοσίας ὑγείας διατάξεων τιμωροῦνται αὐστηρῶς, ἐλάχισται δὲ σημειοῦνται ἀθωώσεις. Συνεπῶς παρακαλεῖται ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ ἐκπλαγῇ καὶ πάλιν, ἀλλὰ τὴν φορὰν αὐτὴν ὄχι εἰς βάρος τῆς πταισματικῆς δικαιοσύνης, καὶ νὰ διατάξῃ νὰ τῷ ὑποβληθῇ κατάστασις ἐλέγχουσα, ἂν πράγματι εἰσάγωνται πάντες εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον ἢ μήπως τὸ ἔργον τῆς Ἀστυνομίας ἐξουδετεροῦται... εἰς τὰ χρονοδούλαπα τῆς ἀστυνομίας

Οἱ ὑπογραμματεῖς.

Ὁμολογοῦμεν ὅτι πάντοτε μᾶς συγκινεῖ ἑκάστοτε ἡ προσπάθεια μιᾶς τόσον ἐντίμου τάξεως ὡς ἡ τῶν ὑπογραμματέων τῶν πολυμελῶν δικαστηρίων, πρὸς βελτίωσιν τῆς θέσεώς των, δὲν εἶνε δὲ ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ὑποδεικνύομεν, ὅτι εἶνε ἐπιβεβλημένον εἰς τὴν Πολιτείαν νὰ μεριμνήσῃ ἀνθρωπινότερον περὶ αὐτῶν.

Ἡ Ναυτιλία μας

Μεγίστη εὐλόγως εἶνε ἡ συγκίνησις, ἡ ἐν κυριολεξίᾳ διασείουσα τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ κοινωνίαν, ἐπὶ τῷ ἀπειλουμένῳ ἀποκλεισμῷ τῆς Ἑλληνικῆς ναυτιλίας ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ μεγάλων ἀσφαλιστικῶν ἑταιριῶν. Ἡ ὑπόθεσις εἶνε κατ' ἐξοχὴν ἐθνική. Πιστεύομεν, ὅτι καὶ οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν μετὰ ἐντεταμένης προσοχῆς παρακολουθοῦσι τὰ ἀναπτυσσόμενα θέματα ἐν τῷ ἡμερησίῳ τύπῳ. Τῆς εἰδικωτέρας ἁρμοδιότητος ἡμῶν εἶνε, ὅπως, τό γε νῦν ἔχον, εἴπωμεν ὀλίγας λέξεις ἐπὶ τῆς γνώμης τινῶν ἐκ τῶν συζητητῶν, ὅτι δηλαδὴ ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς ναυτιλίας ἡμῶν θὰ πολεμηθῇ ἀσφαλέστερον, ἢ διὰ παντὸς ἄλλου μέσου, μόνον ἐὰν ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην εἰς πάντας ἡ παρ' ἡμῖν Δικαιοσύνη.

Εἶνε γνωσταὶ αἱ γνῶμαι καὶ πεποιθήσεις ἡμῶν περὶ τῆς δικαστικῆς καταστάσεώς μας. Καὶ ὅμως ἡ παρ' ἡμῖν Δικαιοσύνη ἔπρεπε καὶ εὐκόλως ἠδύνατο νὰ ἐμπνέῃ ἐμπιστοσύνην ὑπὲρ τὴν Δικαιοσύνην οἱουδήποτε Κράτους ἀνεξαιρέτως. Διότι κατὰ πᾶσαν μὲν περίστασιν, ἀλλ' ἰδίᾳ εἰς τὰς περὶ ὧν πρόκειται περιπτώσεις, καθ' ἃς τὸ χρῆμα καὶ ὑπάρχει καὶ ἀφειδῶς διατίθεται, ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη εἶνε ὑπὲρ πᾶσαν ἄλλην ἀδιάφθορος. Οὐδεμίαν ἔχομεν ἀμφιβολίαν, ὅτι μετὰ θαυμασμοῦ ἐκφράζονται ὅλοι οἱ ξένοι οἱ καὶ πρὸς κατωτάτους δικαστικοὺς λειτουργοὺς ἡμῶν ἐλθόντες εἰς συνάφειαν ὁπωσδήποτε καὶ δι' οἱαδήποτε ὑποθέσεις. Τὸ πρᾶγμα βεβαίως ἔπρεπε νὰ εἶνε γνωστότερον. Ἀλλ' ἀτυχῶς τὰ «ἔπρεπε» εἶνε τόσον πολλὰ παρ' ἡμῖν, ὥστε Δικαιοσύνη ἀσκουμένη ὑπὸ ἐναρετωτάτων λειτουργῶν αὐτῆς κρατεῖ ἡμᾶς, τοὺς τὰ κατ' αὐτὴν διερευνῶντας καὶ διεξετάζοντας, ἀδιαλείπτως μὲ θερμοκαυτῆρα εἰς ἑκατέραν τῶν χειρῶν.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ
ΤΩΝ ΕΝ ΤΡΙΠΟΛΕΙ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

Πρωτοδικεῖον Τριπόλεως.

Τὸ 1909 εὑρίσκει τὴν ὁμάδα τῶν ὑπερογδοήκοντα δικηγόρων Τριπόλεως, —οἵτινες καὶ ἐκ τῶν πρώτων συνετέλεσαν εἰς τὴν γενικὴν δι' ὅλα τὰ Πρωτοδικεῖα ἐφαρμογὴν τοῦ περὶ Δικηγορικῶν Συλλόγων Νόμου, — μετ' ἐλπίδων προφρόνως προσβλέπουσαν πρὸς τὸν Νόμον τοῦτον, καὶ δι' αὐτοῦ ἀπεκδεχομένην τὴν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς Δικαιοσύνης ἐπιτυχῆ χρησιμοποίησιν τῆς δυνάμεώς της.

16,737 ἐν ὅλῳ, Πολιτικὰς καὶ τὸ πλεῖστον Ποινικὰς ἀποφάσεις καὶ Βουλεύματα,—ἔναντι 14,151 τοῦ 1907—παρουσιάζει ἡ κατὰ τὸ 1908 στατιστικὴ τοῦ ἐκ τῶν σπουδαιοτέρων, κατ' ἐργασίας καὶ ἔκτασιν περιφερείας, Πρωτοδικείου Τριπόλεως. Ὅσον διὰ Δικαστήρια καὶ Φυλακάς, ἂς σημειωθῇ, ὅτι δὲν ἐβελτιώθησαν τὸ παράπαν καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος οἱ οἰκτροὶ ὑπὸ ἔποψιν κτιρίων ἐνταῦθα ὅροι, ὑφ' οὓς ἡ Θέμις δικάζει, ἢ ἀσκεῖ τὴν σωφρονιστικὴν ἀποστολήν της.

Πολιτικαὶ Ἀποφάσεις : Εἰς 1450, ἐξ ὧν 385 ἐρήμην, ἀνῆλθον κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος αἱ πολιτικαὶ ἀποφάσεις τοῦ Πρωτοδικείου Τριπόλεως, ἔναντι 1870 ἀποφάσεων τοῦ 1907.

Τὸ ἀπαίσιον σύστημα τῶν δικαστ. μεταθέσεων, καθ' οἱανδήποτε ὥραν τοῦ ἔτους, ὡς ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξ ἀλληλοδιαδόχως δικασταὶ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Τρίπολιν, κατὰ πολὺ συνέτεινε, ὡς καὶ ἡ προσθήκη τετάρτης συνεδριάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου. ὥστε 1000 περίπου ἐκκρεμεῖς πολιτικαὶ ὑποθέσεις νὰ βαρύνωσι τὰ πινάκια, παρ' ὅλην τὴν φιλοτιμίαν τοῦ ἐξ 7 δικαστῶν καὶ 2 ἀνακριτῶν ἤδη, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Ἀναστ. Παπαληγούρα, προσωπικοῦ τοῦ Πρωτοδικείου.

Ποινικαὶ Ἀποφάσεις καὶ Βουλεύματα : Ὡς ἐκ τῆς προσθήκης, κατὰ τὸ 1908, καὶ τετάρτης συνεδριάσεως τοῦ Πλημμελειοδικείου, ἥτις ἤδη κατηργήθη, εἰς 12,714 ἀνέρχονται αἱ κατὰ τὸ 1908 ποινικαὶ ἀποφάσεις ἔναντι 9,597 τοῦ 1907. Παρὰ ταῦτα, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναβλητικῶν ἀποφάσεων, λόγῳ τῶν λιπομαρτυριῶν, (σχετικῶς ἀνώτερος τῶν ἐρήμην ἀποφάσεων, δίδων ἀφορμὴν εἰς πρακτικώτερα ἐν τῷ μέλλοντι μέτρα), κατέστησε τὴν τόσην κατὰ τὸ 1908 ποινικὴν ἐργασίαν τοῦ Πλημμελειοδικείου, οὐχὶ πλήρως συντελεστικήν, πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ εἰς τὰς θυρίδας τῆς Εἰσαγγελίας κονιοβριθοῦς φόρτου τῶν μικροῦποθέσεων, ὡς τὰ πολλά, ὅστις φέρει αἰσθητὴν ἀνωμαλίαν τόσον εἰς τοὺς καλουμένους μετὰ ἔτη νὰ δώσουν λόγον λησμονηθέντων ἢ συγχωρηθέντων μικροπλημμελημάτων, ὅσον καὶ εἰς τὴν λοιπὴν ἐνήμερον τῆς Δικαιοσύνης ἀπονομήν.

Βουλεύματα ἐξεδόθησαν 2,573, ἔναντι 2,684 τοῦ 1907.

Μηνύσεις : Εἰς 6,214 ἀνῆλθον αἱ μηνύσεις κατὰ τὸ 1908, ἔναντι 6,532 κατὰ τὸ 1907.

Φυγόποινοι : Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Ποιν. ἀποφάσεων, 1582 φυγόποινοι συλληφθέντες ἢ προσελθόντες φέρονται κατὰ τὸ 1908 εἰς τὸ βιβλίον τῆς Εἰσαγγελίας, ἔναντι 1689 τὸ 1907.

Εἰρηνοδικεῖον Βορείου Πλευρᾶς Τριπόλεως: Εἰς 1623, ἐξ ὧν 441 ἐρήμην, ἀνῆλθον, κατὰ τὸ 1908, αἱ ἀποφάσεις τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου καὶ παρέδρου, ἔναντι 1848 ἀποφάσεων τοῦ 1907 καὶ 800 ὑποθέσεις εἰς τὸ πινάκιον ἀναμένουσι τὴν κατὰ τὴν τεσσαρακοστὴν ἐκδίκασίν των.

Νότιον Εἰρηνοδικεῖον Τριπόλεως : Ἔναντι 530 ἀποφάσεων κατὰ τὸ 1907, μόνον 491 ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τὸ Εἰρηνοδικεῖον τοῦτο κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος, ἄνευ ἐκκρεμῶν. Τὸ ὀλιγάριθμον τῶν ὑποθέσεων τοῦ Εἰρηνοδικείου τούτου θὰ ἐδικαιολόγει, ἂν μὴ τὴν συγχώνευσιν Εἰρηνοδικείων γειτονικῶν δήμων, ἥτις καὶ ἐξ ἄλλων λόγων ἐπιβάλλεται, τοὐλάχιστον τὴν εἰς αὐτὸ ὑπαγωγὴν τμήματός τινος τῶν ὑποθέσεων τοῦ Βορ. Εἰρηνοδικείου

Πταισματοδικεῖον Τριπόλεως : Εἰς 7,769 ἀνεβιβάσθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀποφάσεων τοῦ Πταισματοδικείου κατὰ τὸ 1908, ἔναντι 4,111 ἀποφάσεων κατὰ τὸ 1907. Πρόστιμα εἰσεπράχθησαν δρχ. 38,070, ἔναντι δρ. 22,460 τὸ 1907. Ἂς ἐπιτραπῇ νὰ χαρακτηρίσωμεν ἀγρίκν τὴν εἰς ἔτος οἰκονομικῆς ἐδῶ κρίσεως ἀφκίμαξιν αὐτὴν τῶν πολιτῶν, ὧν ἡ ἀθρόα κατὰ τὸ 1908 εἰσαγωγή, ἰδίᾳ δι' ἀσυστάτους παραβάσεις τοῦ περὶ δηλώσεων τοῦ φορολογ. Νόμου, καὶ τὴν Βουλὴν ἀπησχόλησε.

Τρίπολις, 2 Φεβρουαρίου 1909.

Κ. Γ. ΒΑΡΒΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
ὁ κηγόρος.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ BINDING
ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΥΣ ΕΝ ΤΗ: ΔΙΚΗ:

*Τὸ ζήτημα τοῦ ἂν εἶνε σκόπιμον ἢ νομοθετικῶς δυνατὸν ἢ εὐκταῖον νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τοὺς ἐν τῇ πολιτικῇ δίκῃ διαδίκους ἡ ὑποχρέωσις πρὸς τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν, ἐξακολουθεῖ ἀπασχολοῦν τὴν Γερμανικὴν ἐπιστήμην. Σημειά τινα τοῦ ζητήματος τούτου ἀνεκίνησεν εἰς προηγούμενον φύλλον ὁ ἐκ τῶν συνεργατῶν μας ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον **Ἰὼβ** γράφων, τὰς παρατηρήσεις δὲ ἐκείνας διεδέχθησαν γενικώτεραι σκέψεις δι' ἄρθρων τῶν κ.κ. Μ. Κανακάκη, Ἠλ. Ἀναστασιάδου καὶ Ε. Κουλουμβάκη, ἅτινα ἐδημοσιεύσαμεν εἰς προηγούμενα φύλλα.*

Ἤδη εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν ταύτην συζήτησιν ἀποδύεται μία ἐκ τῶν ὑψηλοτέρων κορυφῶν τῆς Γερμανικῆς ἐπιστήμης, ὁ πολὺς ποινικολόγος καὶ καθηγητὴς τοῦ ἐν Λειψίᾳ Πανεπιστημίου Κάρολος Binding, δι' ἄρθρου ὅπερ δημοσιεύεται ἐν τῷ τεύχει τῆς 1 Φεβρουαρίου τῆς ἐν Βερολίνῳ «Ἐφημερίδος τῶν Νομικῶν». Ἀφοῦ ἅπαξ ἐτέθη ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων τὸ ζήτημα τοῦτο, σπουδαιότατον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μεταδώσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν τὰ κυριώτερα σημεῖα τῆς ἐν λόγῳ μελέτης τοῦ μεγάλου Γερμανοῦ νομομαθοῦς.

⁂

Μεγάλαι ἀντιθέσεις γνωμῶν, αἵτινες οὐσιώδη δύνανται νὰ ἔχωσιν ἐπίδρασιν ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ δικαίου, περιπίπτουσιν οὐ σπανίως ἐπὶ μακρὸν χρόνον εἰς νάρκην τρόπον τινά, μέχρις ὅτου ἐξεγείρῃ ταύτας ἡ παραμικροτέρα ἀφορμή, ὁπότε καλούμεθα νὰ ρίψωμεν ἓν βλέμμα εἰς τὸ βάθος τῆς χαράδρας. Ταύτην ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει ἡ πρόσφατος μεταξὺ τοῦ Hellwig ἀφ' ἑνὸς καὶ τῶν ἀντίθετα πρὸς αὐτὸν φρονούντων, ἰδιαίτατα δὲ τοῦ Richard Schmidt, ἀφ' ἑτέρου ἔρις.

Τὸ προσχέδιον, δι' οὗ ἡ Πολιτικὴ ἡμῶν δικονομία μεταρρυθμίζεται, περιέχει ἔν τινι ἄρθρῳ αὐτοῦ τὴν διάταξιν, καθ' ἣν οἱ διάδικοι ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναπτύσσουν «**ἅπαντας καὶ ἀληθῶς**» τοὺς ἰσχυρισμούς των. Τὸ ὁριστικον ὅμως σχέδιον ἀπέκοψεν ἐκ τῆς διατάξεως ταύτης τὰς δύο λέξεις «***καὶ ἀληθῶς***».

Τὸ γεγονὸς τοῦτο παρέσχε τὴν εὐκαιρίαν εἰς τὸν Hellwig πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῷ περιοδικῷ ἡ «Ἑβδομὰς» (Die Woche· 1908 σελ. 1715) συντόμου μελέτης ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ψεῦδος ἐν τῇ δίκῃ», δι' ἧς ὑπεραμύνεται τῆς ἀληθείας, ἧς τὴν ἀναγνώρισιν ἐν τῇ δίκῃ ζωηρότατα ἀξιοῖ, καταλήγων ὅτι ἡ διαγραφὴ τῶν ἄνω δύο λέξεων ἔχει τὴν σημασίαν ἀνηκούστου ἀπὸ τῆς ἀληθείας παρεκκλίσεως ἀξίας στηλιτεύσεως. Κατὰ τῶν τοιούτων ὅμως παρατηρήσεων, δριμὺς ἐπίσης, ἀντεπεξῆλθεν ὁ Richard Schmidt (Juristen-Zeitung σελ. 39 καὶ 1909).

Πρὸς ἀμφοτέρους τοὺς ἐρίζοντας διάκειμαι προσωπικῶς φιλικώτατα, ἕνεκα τούτου δὲ οὐχὶ εὐχαρίστως παρεμβαίνω. Ἀκουσίως ὅμως καὶ χωρὶς νὰ ὀνομάζωμαι ὑπὸ τῶν ἐριζόντων τούτων, περιεπλάκην εἰς τὴν ἔριδα ταύτην, καθότι τὸ μέγα τοῦτο ζήτημα ἔχω ἀνακινήσει ἐν τῷ Ποινικῷ δικαίῳ μου (Π. σελ. 514 καὶ ἑπ.), ἀναπτύξας ὡρισμένην γνώμην, περὶ τῆς ὀρθότητος τῆς ὁποίας τόσον τότε ὅσον καὶ ἤδη, μετὰ τὴν ἐπακολουθήσασαν συζήτησιν, εἰμὶ τελείως πεπεισμένος.

Ἐκ τῆς τοιαύτης πεποιθήσεώς μου ὁρμώμενος δὲν δύναμαι νὰ ἀποκρύψω ὅτι εὑρίσκομαι παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Hellwig, ἕνεκα τούτου δὲ ὀφείλω νὰ ὁμολογήσω, ὅτι ἡ κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσις τοῦ Schmidt πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπευθυνομένη καὶ κατ' ἐμοῦ, οὕτως ὥστε μοὶ ἐπιβάλλεται ἀτυχῶς νὰ στραφῶ κατ' αὐτοῦ. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθές, ὅτι δὲν συμφωνῶ μέχρι καὶ τῆς τελευταίας λέξεως μετὰ τοῦ Hellwig, ἀναγνωρίζω ὅμως ὡς τελείως ὀρθὸν τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεχθέν, ὅτι τὸ λέγειν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ δίκῃ πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς καθῆκον, ὡς καὶ τὸ ἕτερον, ὅτι οἱ δικηγόροι κυρίως πρέπει νὰ συντελέσουν ὥστε τὸ καθῆκον τοῦτο νὰ ἀναγραφῇ ἐν τῷ νόμῳ.

Ἡ κατὰ τῶν δύο τούτων σκέψεων ἐπίθεσις τοῦ Schmidt, πρὸ πάντων δὲ ὁ τρό-

πος καθ' ὃν ἡ ἐπίθεσις αὕτη διεξήχθη, μὲ ἐξέπληξε τόσον, ὥστε ἂν ὑπὸ τὰ γραφέντα δὲν ἀνεγίνωσκον τὴν ὑπογραφήν του, οὐδέποτε θὰ ἠδυνάμην νὰ φαντασθῶ ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ γράψας.

Πρὸ παντὸς εἶνε αὐτονόητον ὅτι τὸ ἐρώτημα κατὰ πόσον ὑπέχει τις τὴν ὑποχρέωσιν νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ δίκῃ ἢ κατὰ πόσον ἡ ὑποχρέωσις αὕτη πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ τοῦ νόμου, δὲν πρέπει νὰ περιορισθῇ ἐπὶ μόνης τῆς Πολιτικῆς δικονομίας, ἀλλὰ νὰ ἐκταθῇ ἐπὶ πάσης ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐμφανίσεως, τοσούτῳ μᾶλλον, καθόσον καὶ ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, ἡ τοιαύτη ἢ τοιαύτη, δὲν φαίνεται ὅτι δύναται νὰ εἶνε διάφορος προκειμένου περὶ τῆς πολιτικῆς δίκης καὶ διάφορος προκειμένου περὶ τῆς ἐμφανίσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐξ ἄλλων λόγων. Ἡ σκέψις αὕτη καθίσταται ἔτι μᾶλλον ἐμφανής, ὅταν ἀναλογισθῇ τις ὅτι ἡ πολιτικὴ δίκη, παραχθεῖσα ἐξ ἀγωγῆς στηριζομένης ἐπὶ ψευδῶν γεγονότων, ἀποβαίνει ἐπαχθεστέρα καὶ διὰ τὸν δικαστὴν καὶ διὰ τὸν ἀτυχῆ ἐναγόμενον ἀπὸ μίαν ποινικὴν δίκην, καθ' ἣν ἡ κατηγορία εἶνε ψευδής. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ταύτας τὸ ἐνδιαφέρον τόσον τῆς πολιτείας ὅσον καὶ τοῦ ἐναγομένου ἢ κατηγορουμένου εἶνε ἀκριβῶς τὸ αὐτό.

Διατείνεται λοιπὸν ὁ Schmidt, ὅτι «τὸ ψεῦδος ἐν τῇ δίκῃ ἀναμφιβόλως οὔτε ἠθικὸν εἶνε οὔτε ἄξιον ἐπαίνων ἢ ἐνθαρρύνσεως, οὔτε καὶ ἠθικῶς ἐπιτετραμμένον, εἶνε ὅμως ἠθικῶς ἀδιάφορον, ὅπως ἀδιάφορον εἶνε ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ καθ' ἡμέραν βίου, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ συναίσθημα τῆς ἐπικρατήσεως ὑπερισχύει καὶ αὐτῆς τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀνάγκης τοῦ λέγειν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν».

Ὁμολογῶ, ἐπαναλαμβάνω, ὅτι περικοπὰς τοιούτου περιεχομένου θὰ ἀνέμενον νὰ ἀναγνώσω παρ' ἄλλου γραφομένας, οὐδέποτε ὅμως παρὰ τοῦ Schmidt. Συνείδησις, ἥτις ἐξωθεῖ εἰς ψεῦδος, εἶνε τὸ ἀντίθετον τῆς συνειδήσεως.

Διατί δὲ ἡ συνείδησις ἐξωθεῖ εἰς ψεῦδος ἐν τῇ δίκῃ; Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὁ Schmidt προσφεύγων εἰς τὸ κρατοῦν δικονομικὸν σύστημα, ὅπερ κατ' αὐτὸν εἶνε καὶ τὸ μᾶλλον κατάλληλον, καταλήγει εἰς συμπεράσματα καὶ θεωρίας, αἵτινες πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶνε ἀνώτεραι ἴσως τῆς ἀντιλήψεώς μου.

Κατ' ἐμὲ ὅμως οὔτε περὶ ἐνδιαφέροντος ἢ ἀδιαφορίας τῆς ἠθικῆς πρὸς τὸ κατὰ τὴν δίκην ψεῦδος πρόκειται οὔτε περὶ ἄλλου τινός, ἀλλὰ περὶ τριῶν ἐρωτημάτων, ἅτινα χρήζουν ἀπαντήσεως, τῶν ἑξῆς:

1) Κατὰ πόσον ὁ προσβάλλων τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ δίκῃ προσβάλλει συγχρόνως καὶ τὸν νόμον;

2) Εἶνε εὐκταῖον ὅπως ρητῶς ἀναγνωρισθῇ ὅτι τὸ ψεῦδος ἐν τῇ δίκῃ εἶνε παράνομον;

3) Εἶνε σύμφορον, καὶ κατὰ ποίαν ἔκτασιν εἶνε σύμφορον, νὰ ἀπειληθοῦν νομικαὶ συνέπειαι ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ψεύστου, τοῦ ἀθετοῦντος τὴν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὑποχρέωσιν;

Ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος.

Πρὸς οἱανδήποτε δίκην καὶ ἂν ρίψωμεν τὸ βλέμμα, εἴτε πρὸς τὴν πολιτικὴν ἢ ποινικήν, εἴτε πρὸς τὴν διοικητικὴν ἢ τὴν πειθαρχικήν, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ ἕτερον τῶν ὑποκειμένων ταύτης μέρος, ἤτοι οἱ δικασταί, οἱ γραμματεῖς, οἱ μάρτυρες καὶ οἱ πραγματογνώμονες εἶνε ὑπόχρεοι νὰ ἐκθέτωσι τὴν ἀλήθειαν, ἀπειλούμενοι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὑπὸ ποινῶν δεινοτάτων. Ποία μετὰ τὸ δεδομένον τοῦτο θὰ ἦτο ἡ εἰκών, ἐὰν ἐδέχετό τις ὅτι χάριν τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας, τὸ ἕτερον μέρος τῶν ὑποκειμένων τῆς δίκης, ἤτοι οἱ διάδικοι, δικαιοῦνται νὰ ψεύδωνται;

Εἶνε ὑπερβολὴ ἂν εἴπῃ τις ὅτι ἐν τοιαύτῃ ἐκδοθῇ τὸ ψεῦδος τῶν διαδίκων περιτυλίσσεται ὡς κισσὸς περὶ ἕνα κορμὸν ἀληθείας, ὃν ἀποτελοῦσι τὰ ἄνω πρόσωπα, τὰ αὐστηρότατα κολαζόμενα ἐὰν φωραθῶσι μὴ ἐκθέτοντα τὴν ἀλήθειαν; Ἂν ἡ εἰκὼν αὕτη θεωρηθῇ πιστή, τότε ὁ κίνδυνος τοῦ νὰ ὑποστῇ ἀσφυξίαν κυριολεκτικῶς ἡ ἀλήθεια εἶνε προφανής.

Παρατρέχοντες τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς καὶ οἱ διάδικοι ἐπὶ ἀπειλῇ ποινῆς εἶνε ὑπόχρεοι νὰ ἐκθέτουν τὴν ἀλήθειαν, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῆς περιπτώσεως τοῦ ψευδοῦς καταμηνύσεως ἢ τῆς ἄλλης καθ' ἣν ὁ πειθαρχικῶς τιμωρητέος ὑπάλληλος ὑποχρεοῦται νὰ μὴ διαστρέψῃ ἀπολογούμενος τὴν ἀλήθειαν, καταλήγομεν εἰς τὸ φλέγον ζήτημα τῆς πολιτικῆς δίκης καὶ τῆς ὑποχρεώσεως ἣν ἀπέναντι τῆς ἀληθείας ὑπέχουν κατὰ τὴν δίκην ταύτην οἱ διάδικοι.

Φαντασθῶμεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἐνάγοντα κοινοποιοῦντα ἐν γνώσει ἀγωγὴν στηριζομένην ἐπὶ ψευδῶν γεγονότων ἢ ἐναγόμενον προβάλλοντα ἐν γνώσει ψευδεῖς κατὰ τῆς ἀγωγῆς ἰσχυρισμούς.

Περὶ τοῦ ὅτι κατ' ἀμφοτέρας ταύτας τὰς περιπτώσεις εὑρισκόμεθα πρὸ στάσεως ἀντιθέτου πρὸς τὸ δίκαιον εἶνε ἀδύνατον φρονῶ νὰ ὑπάρξῃ δισταγμός. Ὁ ἐνάγων, ὁ ἐν γνώσει κοινοποιῶν ψευδῆ ἀγωγὴν καὶ ἐπὶ τῇ βάσει ταύτης ἐπιζητῶν νὰ ὑπερισχύσῃ, ἤτοι νὰ καταστῇ πλουσιώτερος ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἐναγομένου οὐδὲν ἄλλο πράττει ἢ ἀγωνίζεται νὰ καταστήσῃ ὄργανον τῶν ἀθεμίτων αἰτήσεων τῆς ἀγωγῆς του αὐτὴν ταύτην τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν, πρᾶγμα ὅπερ, δι' ἄλλων λέξεων ἐκφραζόμενον, ἀποτελεῖ ἐπαίσχυντον ὑπονόμευσιν αὐτῆς ταύτης τῆς ἐννοίας τῆς ἐξουσίας ταύτης. Οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ περιάγει τὴν πολιτείαν εἰς τὴν θέσιν νὰ ὑπόκηται εἰς δαπάνας, μισθοδοτοῦσα δικαστάς, οἵτινες εἶνε ὑπόχρεοι νὰ καταναλίσκωσι τὸν χρόνον αὐτῶν ὅπως ἀποκαλύπτουν ἑκάστοτε ὅτι ὑπὸ τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον λευκὸν τῆς ἀγωγῆς ὑποκρύπτεται τὸ μέλαν. Τοιαύτη κατὰ κυριολεξίαν ἡ ἀηδὴς τροφή, ἤν, χάρις εἰς τὴν ἀτομικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ ἀπεριόριστον τῶν κινήσεων τῶν διαδίκων, δέον ἀτιμωρητεὶ νὰ δέχωνται τὰ δικαστήρια.

Μετὰ τὰ ὀλίγα ταῦτα, δύναταί τις φρονῶ νὰ καταλήξῃ εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ διάδικος, ἀδιάφορον ἂν ἐνάγων ἢ ἐναγόμενος, μετέρχεται ἐν γνώσει δικονομικοὺς ἐλιγμοὺς ἢ ὅπως στηρίξῃ ἀγωγὴν ἀβάσιμον ἢ ὅπως ἀποτρέψῃ ἀγωγὴν βάσιμον, ἐπὶ τοσοῦτον, οὐ μόνον ἀνήθικόν τι, ἀλλὰ καί τι παρὰ τὸ δίκαιον διαπράττει.

Ὡς πρὸς τὸ δεύτερον ἐρώτημα.

Ἐξ ὅσων μέχρι τοῦδε ἐξετέθησαν, ὀλίγαι παραμένουν ἀμφιβολίαι ὅτι εἰς τὸ δεύτερον ἐρώτημα δέον νὰ δοθῇ καταφατικὴ ἀπάντησις, διὰ τῆς ἀποδοχῆς κατ' ἀρχὴν ὅτι τὸ ἐν τῇ δίκῃ ψεῦδος δὲν ἀποτελεῖ προσβολὴν κατὰ τῆς ἠθικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοῦ δικαίου, οὕτως ὥστε καὶ εὐκταία καὶ σκόπιμος εἶνε νομοθετική τις διάταξις, σκοπὸν ἔχουσα τὴν ἀποτροπὴν τούτου. Τόσον δὲ εἶνε ἀναγκαία θετικωτέρα τις διάταξις, ὥστε, κατ' ἐμὴν γνώμην, ἡ ἐν τῷ προσχεδίῳ περικοπὴ καθ' ἣν οἱ διάδικοι δέον νὰ ἀναπτύσσουν τοὺς ἰσχυρισμούς των «*καὶ ἀληθῶς*», ἡ ἐν τέλει μὴ περιληφθεῖσα ἐν τῷ ὁριστικῷ σχεδίῳ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἐπαρκής.

Ὡς πρὸς τὸ τρίτον ἐρώτημα.

Εἶνε σκόπιμον νὰ ἔχῃ ἐπιβλαβεῖς συνεπείας διὰ τὸν ψευσθέντα διάδικον ἡ προσβολὴ τῆς ἀληθείας ἐν τῇ δίκῃ; Περὶ τοῦ ὅτι καὶ σήμερον ἔτι, ὡς ἡ νομοθεσία ἔχει, ὑπάρχουν περιστάσεις οὐκ ὀλίγαι καθ' ἃς ἀπαγγέλλονται τοιούτου εἴδους ἐπιβλαβεῖς συνέπειαι, περὶ τούτου ἐγένετο ἤδη ἀνωτέρω μικρὸς λόγος. Ἵνα ὅμως καὶ γενικώτερον ἀπαντήσῃ τις εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο, πρέπει νὰ δεχθῇ ὅτι εἶνε ἐνδεδειγμένη ἡ νομοθετικὴ διαμόρφωσις ἰδίας κατηγορίας ἀδικημάτων, ὑπὸ τὸν τίτλον *δικονομικὰ ἀδικήματα*, δι' ὧν θὰ προλαμβάνεται ποινικῶς τὸ ἐκ προθέσεως ψεῦδος τῶν διαδίκων ὡς ἀδίκημα ἀπευθυνόμενον, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ κατ' αὐτῆς τῆς δικαστικῆς ἐξουσίας. Τοιουτοτρόπως ἐπανερχόμεθα περίπου εἰς τὸ Ρωμαϊκὸν σύστημα, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ δικαστὴς κατεδίκαζε τὸν ψευδῶς ἐν γνώσει ἐναγαγόντα νὰ καταβάλῃ λόγῳ ποινῆς εἰς τὸν ἐναγόμενον ἐκεῖνο ὅπερ διὰ τῆς ψευδοῦς ἀγωγῆς του ἠξίωσε καὶ τἀνάπαλιν.

Περίληψις ἀποφάσεως

Τὸ Πρωτοδικεῖον Ἀθηνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 118 ἐ. ἔ. ἀποφάσεώς του, δεξάμενον τὴν ἀπὸ 15 Δεκεμβρίου π. ἔ. αἴτησιν τῆς Εἰρήνης Γ. Δίβαρη, τὸ γένος Μιχ. Κοντοκάνη, κατοίκου Ἀθηνῶν, κατὰ τοῦ συζύγου της Γεωργ. Δίβαρη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐπέτρεψε τὴν ἔγερσιν ἀγωγῆς περὶ διαζεύξεως καὶ διέταξε τὴν ἐνέργειαν τῶν νομίμων διατυπώσεων.

Ἀθήνησι τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1909.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
Μάρκος Ἡρ. Σεβαστιανὸς

Ἀριθ. 62

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην (29) Ἰανουαρίου 1909 ἐνακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν Χαράλ. Ἀγγελόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ κ. Διον Σωμερίτου πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Κωνσταντίνου Σαχίνη κατοίκου Ἀθηνῶν καὶ διαμένοντος ἐν Νέῳ Φαλήρῳ μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ τὸν Ἀθανάσιον Ι. Κυριέρην κάτοικον πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1908 ἀγωγὴν τοῦ πρώτου κατὰ τοῦ δευτέρου καὶ κατὰ τῆς Αἰκατερίνης συζύγου Ἰω. Κυριέρη κατοίκου πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη διαμενούσης ἐν Πειραιεῖ ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τοῦ Α'. βορείου πλευρᾶς εἰρηνοδικείου Ἀθηνῶν δι' ἧς καλεῖ τοὺς ἀντιδίκους του ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν καὶ ἐξαιτεῖται νὰ ὑποχρεωθῶσιν οὗτοι ἀλληλεγγύως νὰ τῷ πληρώσωσι διὰ τὴν ἐν τῇ ἀγωγῇ αἰτίαν δραχ. τρεῖς χιλιάδας ἑξακοσίας ἐντόκως πρὸς 10 % ἐτησίως ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς μέχρις ἐξοφλήσεως καὶ τὰ ἔξοδα καὶ τέλη καὶ νὰ διαταχθῇ ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις τῆς ἐκδοθησομένης ἀποφάσεως.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν κ. εἰσαγγελεὺς
Κ. Ροϊλὸς

Ὁ Δ. κλητὴρ
Χ. Ἀγγελόπουλος

Ἀριθ. 61

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην Ἰανουαρίου 1909 ἐνακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν Χ. Ἀγγγελόπουλος τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ κ. Διον. Σωμερίτου πληρεξουσίου δικηγόρου τοῦ Κωνσταντίνου Σαχίνη, κατοίκου Ἀθηνῶν μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ τὸν Ἀθανάσιον Κυριέρην, κάτοικον πρώην Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς ἀντίγραφον ἐκ τῆς ὑπ' ἀριθ. 131 τῆς 24 Ἰανουαρίου 1909 πράξεως τοῦ κ. εἰρηνοδίκου τοῦ Α'. εἰρηνοδικείου βορείου πλευρᾶς Ἀθηνῶν ἡ ὁποία ὁρίζει δικάσιμον τῆς ἐν αὐτῇ ἀναφερομένης ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου 1908 κατὰ τοῦ αὐτοῦ Ἀθ. Κυριέρη καὶ τῆς Αἰκατερίνης Κυριέρη ἀγωγῆς τὴν πρώτην δικάσιμον τοῦ ἄνω εἰρηνοδικείου μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας ἀπὸ τῆς κοινοποιήσεως τῆς πράξεως ταύτης· πρὸς γνῶσίν του καὶ καλούμενον πρὸς συζήτησιν συμφώνως μὲ τὴν εἰρημένην πρᾶξιν κλπ.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν κ. εἰσαγγελεὺς
Κ. Ροϊλὸς

Ὁ Δ. κλητὴρ
Χ. Ἀγγελόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν εἰκοστὴν ἐννάτην (29ην) Ἰανουαρίου τοῦ 1909 ἐνακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 1 1)2 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος Κωνσταν. Δ. Χριστόπουλος, δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Β. Βαχλιώτου, πληρεξουσίου τοῦ Θεοδώρου Μ. Βογιαντζῆ, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην ἵνα ἐπιδώσω πρὸς τὴν Βασιλικὴν σύζυγον Μ. Βογιαντζῆ τὸ γένος Μιχ. Κουμουνδούρου, κατοίκου ἐπίσης, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 14 (1909) ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν, πρὸς γνῶσίν της καὶ διὰ τὰς νομίμους συνεπείας. Μὴ εὑρὼν δὲ τὴν ἰδίαν εἰς τὴν ἐνταῦθα καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου ὑπ' ἀριθ. 9 κειμένην κατοικίαν της, ἀλλὰ μόνον τὸν σύνοικον γαμβρόν της ἐπ' ἀδελφῇ Πέτρον Σακελλαρίου, ὡς μοὶ ἐδήλωσεν, ἐνεχείρισα αὐτῷ τὸ δικόγραφον, καὶ εἰς ἔνδειξιν.

Ὁ λαβὼν σύνοικος γαμβρός της
Π. Δ. Σακελλαρίου

Ὁ δικαστ. κλητὴρ
Κ. Δ. Χριστόπουλος

Δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης δικαστικῆς ἐφημερίδος ἡ «Δικαιοσύνη».

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3ῃ Φεβρουαρίου 1909.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος
τοῦ Θ. Βογιαντζῆ
Β. Α. Βαχλιώτης.

Περίληψις ἀναφορᾶς

Ἀρτεμισίας συζύγου Γεωργίου Τζίμα τὸ γένος Δ. Καλαντζῆ κατοίκου Ἁγίου Λαυρεντίου κατὰ τοῦ συζύγου της Γεωργίου Τζίμα κατοίκου ἐπίσης.

Ἡ Ἀρτεμισία σύζυγος Γεωρ. Τζίμα διὰ τῆς ἀπὸ 5 Ἰανουαρίου 1909 ἀναφορᾶς της πρὸς τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν ΒόλῳΠρωτοδικῶν ἠτήσατο διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους νὰ τῇ ἐπιτραπῇ ἡ ἔγερσις τῆς περὶ διαζεύξεως ἀγωγῆς κατὰ τοῦ συζύγου της, τοῦτο δὲ διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 8 (1909) ἀποφάσεώς του παρεδέξατο τὴν αἴτησιν καὶ διέταξε τὴν κατὰ νόμον ταχυδρομικὴν κλῆσιν καὶ δημοσίευσιν αὐτῆς.

Ἐν Βόλῳ τῇ 31 Ἰανουαρίου 1909.

Ὁ πληρεξ. δικηγόρος
Π. Σ. Γεροντόπουλος

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν τριακοστὴν (30) Ἰανουαρίου 1909 ἐνακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους, ἡμέραν Παρασκευὴν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν Ἀλεξ. Ἀντωνιάδης τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀδ. Χαρτουλάρη, πληρεξουσίου τῆς Ἐμπορικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐκπροσωπουμένης ὑπὸ τοῦ Γεν. Διευθυντοῦ Γρηγ. Ἐμπεδοκλέους, κατοίκου Ἀθηνῶν, καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς Βασίλειον Γ. Ραζῆν, ἀντίγραφον τῆς ὑπ' ἀριθ. 321 ἐν. ἔτους πράξεως τοῦ κ. Προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν, δι' ἧς ὁρίζει δικάσιμον τῆς ἀπὸ 5 Μαΐου 1908 ἀγωγῆς της, τὴν πρώτην δικάσιμον (τμῆμα ἐμπορικόν), μεθ' ἡμέρας τριάκοντα (30) ἀπὸ σήμερον κλπ. καλούμενον πρὸς συζήτησιν, ὅτε καὶ ὅπου ἡ πρᾶξις ὁρίζει.

Συνετάγη καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ λαβὼν ἀν·εισαγγελεὺς
Κ Ροϊλὸς

Ὁ Δ. κλητὴρ
Ἀλεξ. Ἀντωνιάδης

Περίληψις.

Τὸ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 424 τοῦ ἔτους 1909 ἀποφάσεώς του, δεχθὲν τὴν ἀπὸ 21 Ἰανουαρίου 1909 αἴτησιν τῆς Σταυρούλας Νικολάου Ἰωάννου τὸ γένος Σπυρίδωνος Καραγιάννη, κατοίκου Ἀθηνῶν, κατὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς Νικολάου Ἰωαννου, κατοίκου ἐπίσης Ἀθηνῶν, διέταξε τὴν ἐν περιλήψει δημοσίευσιν καὶ ταχυδρομικὴν κλῆσιν τῆς αἰτήσεως ταύτης συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 686, 683 καὶ 677 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Φεβρουαρίου 1909.

Ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος τῆς Σταυρούλας Ν. Ἰωάννου τὸ γένος Σπυρ Καραγιάννη
Δ. Τ. Ἀντωνιάδης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον

ZUR LEHRE
VON DEN PFANDPRIVILEGIEN

ἐγένετο ἀναδημοσίευσις ἐν Λειψίᾳ εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος μελέτης δημοσιευθείσης εἰς τὸ κλασικὸν περιοδικὸν τοῦ Savigny ὑπὸ τοῦ Δος τῆς νομικῆς κ. ***Δημητρίου Παπούλια*** περί τινων περιπτώσεων τῶν ἐκ τοῦ ἐνεχύρου κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν καὶ Βυζαντινὸν δίκαιον ἀπορρεόντων προνομίων.

ΗΛΙΑ Κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου

ΕΙΔΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ

Εἰς τεῦχος ἐκ σελ. 78 ἐδημοσιεύθησαν μελέται τοῦ πλήρους μέλλοντος συγγραφέως καὶ ὑφηγητοῦ, ὑπὸ τοὺς τίτλους: «Συγχώνευσις Ἀστικοῦ καὶ ἐμπορικοῦ δικαίου. Λόγος ἐναρκτήριος ἐπὶ ὑφηγεσίᾳ. Χρόνος τῶν γενεθλίων τῆς Ἀστικῆς ἀγωγῆς, κατὰ τὸν νόμον περὶ σημάτων. Ἡ συναλλαγματικὴ ὡς τίτλος ἐκτελεστός».

ΔΙΚΟΓΡΑΦΑ

ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ τἀνάπαλιν μεταφράζονται καὶ ἀντιγράφονται ἀντὶ δραχ. 3 τὴν σελίδα (χαρτοσήμου) εἰς τὸ γραφεῖον ἀντιγράφων διὰ γραφομηχανῶν, πλατεῖα Ἁγίου Γεωργίου (Καρύτση) ἀριθ. 10.

Πληρεξούσια *ξένα μεταφράζονται ὡσαύτως.*

ΤΙΝΑ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ

τῶν νομικῶν προσώπων καὶ ἰδίᾳ τοῦ Κράτους ἐκ τῶν ἀδίκων πράξεων τῶν ἀντιπροσώπων ἢ ὑπαλλήλων αὐτῶν, ὑπὸ:

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΦΡΑΓΚΙΑ
δικηγόρου ἐν Ἀθήναις.

Ἀνεδημοσιεύθη εἰς ἰδιαίτερον τεῦχος ἐκ σελ. 40 ἡ ἐν τῷ Νομικῷ τμήματι τοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ἀνακοινωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ἄνω θέματος μελέτη, ἡ κατόπιν δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας. Τὸ ζήτημα ἐκ τῶν μᾶλλον φλεγόντων εἰς ἄκραν δὲ πρακτικῆς σημασίας χειρίζεται ὁ συγγραφεὺς μετὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ παρατηρητικότητος.

Τύποις Π. Α. Πετράκου